

Jack London

COLȚ ALB

Traducere din limba engleză de LUCIAN POPA
Cuvânt-înainte de DELIA-MONICA GEORGESCU

CORINT
EDUCAȚIONAL

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

PÂRTIA CĂRNII

Pădurea de molid negru șerpuia mohorâtă de-a lungul malurilor înghețate. Copacii fuseseră dezbrăcați de veșmântul lor alb de gheață, de vântul care suflase de curând și, în lumina tot mai palidă a asfințitului, trunchiurile, amenințătoare și negre, păreau că se înclină unul spre altul. O tăcere fără de capăt domnea asupra tărâmului. Întreaga întindere nu era decât o pustietate nemărginită, lipsită de orice urmă de viață, în care nu se clintea nimic, atât de însingurată și rece, încât nu mai isca nici măcar tristețe. Mai curând parcă îți dădea ghes să râzi, dar un răs care îți stârnea fiori mai abitir decât orice tristețe, un răs stors de orice urmă de veselie, aidoma zâmbetului sfinxului, un răs înghețat și scrâșnit, în care își găsea loc ceva din înverșunarea lucrurilor care nu au cum să nu se petreacă. Suprema și incomunicabila înțelepciune a veșniciei era aceea care râdea pe seama zădărnicii vieții, amuzându-se de zbaterile ei. Era Wildul¹, sălbaticul ținut de la miazănoapte, ținutul cu inima de gheață.

Cu toate astea, era totuși viață, o viață sfidătoare, undeva în străfundurile ținutului. În josul apei înghețate trudea un atelaj de câini-lupi. Blana zburlită li se acoperise de chiciură, iar răsufierea le îngheța în aer, imediat ce le ieșea din gură în pufăituri de aburi,

¹ Wild – în limba engleză înseamnă sălbăticie. Autorul folosește acest termen când se referă la animalele sălbatice și la teritoriul pe care trăiesc. Acțiunea romanului *Colț Alb* se desfășoară în timpul Goanei după aur (sfârșitul secolului al XIX-lea), în Yukon, teritoriu canadian. Aici, în apropierea Cercului Polar de Nord, zonele împădurite alternează cu cele de tundră, clima este aspră, iar zăpada se topește doar în timpul scurtei veri nordice (n. red.).

pentru a li se așterne apoi pe blană în cristale fine. Încinși în hămuri și șleauri¹ de piele, câinii erau înhămați la o sanie fără tălpici, făcută din scoarță groasă de mesteacăn. Sania era trasă de-a dreptul pe zăpadă, iar partea din față îi era întocmită în așa fel, ridicată și răsucită, încât să treacă peste coama de zăpadă afânată care o întâmpina în valuri nesfârșite. Pe sanie se găsea, legată zdravăn, o ladă lungă și îngustă. Pe lângă ladă, se mai vedeau și alte lucruri: niște pături, un topor, un ibric și o tigaie; însă lada cu pricina îi sărea mai înainte de toate în ochi, căci ocupa aproape toată sania.

Înainte de câinilor pășea cu greutate un bărbat, încălțat cu rachete pentru zăpadă, iar în urma saniei făcea același lucru un al doilea. Cel de-al treilea bărbat se afla întins în lada din sanie. Acesta scăpase de griji și de eforturi, căci Wildul îi venise de hac, îl nimicise, făcându-l să nu se mai poată clinti sau lupta vreodată. Chiar prin felul său de a fi Wildul este un dușman neîmpăcat al mișcării. Viața reprezintă pentru el o insultă, viața însemnând în primul rând mișcare. Întotdeauna Wildul caută să înăbușe orice mișcare. El îngheață apa, pentru a o împiedica să alerge spre mare, și izgonește seva din arbori, făcându-i să înghețe până la măduvă. Însă cel mai crunt și mai fără milă îl hărțuiește și-i vine de hac Wildul omului – omul, creatura cea mai vioaie, mereu răzvrătită împotriva zicalei după spusele căreia mișcarea trebuie să conducă în cele din urmă la nemișcare.

Cu toate astea, atât înainte, cât și în urma saniei pășeau cu mare greutate, dar neînfrițați și dârji, cei doi oameni care nu fuseseră doborâți încă. Își acoperiseră trupurile cu blănuri și piei moi. Genele, obrajii și buzele le erau atât de încărcate de cristalele răsuflării lor înghețate, încât chipul nici nu li se mai putea desluși. Ai fi zis că sunt niște apariții bizare, niște ciocli dintr-o lume a duhurilor, veniți la înmormântarea unui spectru. Nu erau însă nimic altceva decât niște simpli oameni, care își croiau drum prin pustietate, prin ținutul amăgirii și al tăcerii, sărmani vântură-lume porniți într-o aventură

¹ Șleau – curea groasă care se prinde de ham și apoi de crucea saniei sau a căruței (n. red.).

uriașă, luptându-se din răspuțeri cu încrâncenarea unei lumi la fel de îndepărtată, străină și imobilă ca și genunea cerului.

Mergeau fără a scoate un cuvânt, păstrându-și suflul pentru truda trupurilor. Peste tot se înstăpânise tăcerea, pe care o simțeau apăsându-i ca o povară. Simțeau cum le apăsa creierul, aidoma scafandrului care în adâncuri simte asupra sa o presiune de mai multe atmosfere. Îi copleșea sub greutatea întinderii nemărginite și a unui destin de neocolit. Îi strivea până în cele mai ascunse tainețe ale sufletului, storcând din ei, așa cum storci zeama dintr-un bob de strugure, nu doar entuziasmul și toate patimile înșelătoare, ci și nepermisa prețuire de sine de care dă dovadă omul, până când ajungeau să-și dea seama că erau trecători și neînsemnați, sărmani atomi, mărunte fire de praf care se mișcau cu prea puțină iscusință și fără un dram de înțelepciune în vârtoarea jocului marilor elemente, iscat de nestăvilite și aprige forțe oarbe.

Se scurse o oră, apoi încă una. Palida lumină a zilei scurte, lumină fără soare, începuse să se destrame, când un urlet slab și îndepărtat își croi drum prin aerul nemișcat. Urletul crescuse repede, în trepte, până când ajunsese la nota cea mai înaltă, unde zăbovi tremurător și încordat, după care se stinse încet. Dacă nu ai fi simțit în el o sălbăticie jalnică și o poftă neostoită, ai fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care jelește. Omul din față întoarse capul, până când privirea i se întâlnește cu a celui din urmă. Și atunci, pe deasupra lăzii lungi și înguste, amândoi dădură din cap cu înțeles.

Un nou urlet ascuțit sfărâmă tăcerea fără de capăt. De această dată, cei doi oameni își dădură seama din ce parte se auzea: venea de undeva din spate, de pe întinderea de zăpadă pe care o străbătuseră. Un al treilea urlet, ce părea să fie un răspuns, răzbătu tot din urma lor, dar din stânga celui de-al doilea.

— Sunt pe urmele noastre, Bill, zise omul din față.

Vocea îi suna dogită, ca și cum venea dintr-o altă lume, iar pentru a rosti cele câteva cuvinte făcuse un mare efort.

— Nu se prea găsește carne pe-aici, îi răspunse camaradul său. Am pierdut socoteala zilelor de când n-am mai zărit o urmă de iepure.

După aceea nu mai rostiră un cuvânt, deși rămăseseră cu urechile ciulite la urletele de pradă care se făceau tot mai auzite în urma lor.

La lăsarea nopții, duseră câinii într-un desiș de molid de pe malul apei și încropiră tabăra. Coșciugul, așezat lângă foc, era folosit în același timp drept scaun și drept masă. Câinii-lupi, strânși unul lângă altul ceva mai departe de foc, mârâiau și se ciondăneau între ei, fără a se încumeta însă să se aventureze în beznă.

— Henry, am impresia că stau mai pe-aproape de tabără decât de obicei, remarcă Bill.

Henry, care stătea aplecat deasupra focului, potrivit ibricul de cafea cu o bucată de gheață, dădu din cap. Și nici nu se zori să spună ceva, până când nu se așeză la loc pe coșciug și nu se apucă să mănânce.

— Au ei habar unde le e blana la adăpost. Tot e mai bine să înfulece decât să fie înfulecați. Câinii ăștia sunt deștepți, nu glumă. Bill dădu din cap.

— Ei, zău, nu știu ce să zic. Camaradul său îi aruncă o privire mirată.

— Până acum nu te-am auzit vreodată să le pui la îndoială deșteptăciunea.

— Henry, zise celălalt, mestecându-și tacticos fasolea, ai auzit ce zarvă s-a iscat când le-am dat de mâncare?

— Da, s-au ciorovăit pe ea mai mult decât de obicei, recunosc Henry.

— Henry, câți câini avem noi?

— Șase.

— În regulă, Henry..., zise Bill, făcând o mică pauză pentru a da vorbelor sale mai multă greutate. După cum știm amândoi, avem șase câini. Din sac am scos șase pești și am dat câte unul fiecărui câine, însă un câine a rămas fără pește.

— N-ai numărat bine.

— Avem șase câini, nu se dădu celălalt bătut, repetând liniștit. Am scos șase pești. Ureche Tăiată a rămas fără pește. Apoi m-am dus din nou la sac și i-am dat și lui un pește.

— Avem doar șase câini, zise Henry.

— Henry, continuă Bill, nu vreau să spun că toți erau câini, dar șapte au primit pește.

Henry se opri din mâncat și numără câinii, uitându-se pe deasupra focului.

— Acum sunt doar șase, spuse el.

— L-am văzut pe celălalt tulind-o prin nămeți, zise Bill nepăsător. Am văzut șapte. Henry îl privi cu compătimire și spuse:

— Aș da orice să ajungem, cât mai curând, la capătul drumului ăstuia!

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Bill.

— Vreau să spun că încercătura pe care o purtăm cu noi ți-a cam pus nervii la grea încercare și că ai început să ai vedenii.

— M-am gândit și eu la asta, răspunse Bill, cu seriozitate. Și cum îți ziceam, când l-am văzut cum o zbughește prin nămeți, m-am uitat la zăpadă și i-am văzut urmele. Apoi am numărat câinii, iar la socoteală mi-au ieșit tocmai șase. Urmele mai sunt și acum pe zăpadă. Vrei să te încredințezi, să vezi cu ochii tăi? Hai să ți le arăt.

Henry nu răspunse, mulțumindu-se să mestece mai departe, fără să sufle o vorbă, până când își isprăvi mâncarea. Încheie cu o cană de cafea, după care se șterse la gură cu dosul palmei și zise:

— Care va să zică, tu crezi că...

Un urlat tânguitor, de o jale sălbatică, ce venea de undeva din beznă, îl întrerupse. Se opri să-l asculte, după care își termină vorba începută, arătând în direcția de unde venea urlatul:

— Era vreunul dintre ei? Bill dădu din cap.

— Să mă ia toți dracii dacă lucrurile nu stau chiar așa! Doar ai auzit cu urechile tale ce hărmălaie au făcut câinii.

Urletele se succedau, iar altele le răspundeau ca un ecou sinistru, transformând tăcerea ce domnise într-o zarvă înnebunitoare. De peste tot răzbăteau urlete, iar câinii își arătau frica înghesuindu-se unul într-altul și vârându-se atât de aproape de foc, încât dogoarea le pârla blana. Înainte de a-și aprinde pipa, Bill mai aruncă pe foc niște lemne.

— Am impresia că te-ai cam pierdut cu firea, zise Henry.

— Henry... Bill trase din pipă, căzut pe gânduri, și continuă după o vreme: Henry, mă gândeam... zău că el e mult mai fericit decât o să fim noi amândoi vreodată!

Arătă către cel de-al treilea, făcând semn cu degetul mare în jos înspre lada pe care stăteau.

— Când ne-om prăpădi noi, Henry, mare noroc dacă vom avea peste leșurile noastre destui bolovani, ca să nu cădem pradă câinilor.

— Dar noi nu avem nici familie, nici bani și nici toate celelalte, ca el, adăugă Henry. Nu avem noi atâta fason, să ne care atâta amar de drum doar ca să ne îngroape.

— Ce mă frământă pe mine, Henry, este ce caută la capătul pământului, pe meleaguri uitate de Dumnezeu, unul de soiul ăstuia, care e cineva la el acasă și care nicicând n-a dus lipsă de mâncare sau de căldură; asta nu izbutesc eu să înțeleg.

— Ar fi putut să trăiască hăt, până la adânci bătrâneți, dacă ar fi rămas cuminte la el acasă, se declară Henry de acord.

Bill dădu să mai zică ceva, dar renunță. Se mulțumi să arate cu degetul spre zidul de beznă care-i împresura din toate părțile. În întunericul compact și de nepătruns nu aveai cum să deslușești vreun contur sau vreo siluetă, ci doar o pereche de ochi care scânteiau ca doi tăciuni aprinși. Henry mai arătă cu capul spre o a doua și o a treia pereche. În jurul taberei se strânsese un cerc de ochi strălucitori. Din vreme în vreme, câte o pereche de ochi își schimba locul sau se făcea nevăzută, pentru a apărea din nou după o clipă.

Câinii deveniseră tot mai neliniștiți. Însăpăimântați, se îngrămădiră în fugă cât mai aproape de foc, târându-se și încovrigându-se la

picioarele oamenilor. În învălmășeală, unul din câini căzu în foc și începu să schelălăie de durere și spaimă, iar mirosul de blană pârlită se răspândi în aer. Pentru câteva momente, din pricina zarvei iscate, cercul de ochi ezită neliniștit și chiar se retrase un pic, dar imediat ce câinii se potoliră se strânse la loc.

— Al naibii ghinion că am rămas fără muniție, Henry!

Bill își isprăvi pipa și își ajută camaradul să întindă culcușul de blană și păturile peste crengile de molid pe cale le puseseră pe zăpadă înainte de cină.

Henry bombăni ceva nedeslușit și se apucă să-și dezlege mocasinii.

— Câte cartușe ziceai că mai avem? întrebă el.

— Trei, se auzi răspunsul, deși mi-aș fi dorit să fie trei sute. Atunci le-aș fi arătat eu, naiba să-i ia!

Ridică amenințător pumnul către ochii ce licăreau în beznă, după care își așeză grijuliu mocasinii lângă foc.

— Măcar dacă s-ar mai înmuia puțin gerul ăsta, mai zise el. De două săptămâni sunt o mulțime de grade sub zero. Tare bine ar mai fi fost să nu ne fi încumetat la drumul ăsta, Henry. Nu-mi place câtuși de puțin întorsătura pe care o iau lucrurile. Nu prea mă simt în apele mele. Și, cum îți ziceam, tare mult aș vrea să dăm de capăt drumului ăstuia cât mai repede, să putem sta amândoi la Fort McGurry, în fața focului, așa cum stăm acum, și să jucăm cărți. Uite asta mi-aș dori eu!

Henry mai bodogăni ceva și se băgă în culcuș. Nu apucă să lipească geană pe geană, că se auzi glasul camaradului său:

— Ascultă, Henry, când a venit ăla și a înșfăcat un pește, de ce oare n-or fi tăbărit câinii pe el? Asta mă frământă pe mine.

— Te frământă prea mult, Bill, zise Henry, picotind. Altădată nu erai așa. Mai tacă-ți fleanca și culcă-te; ai să vezi că mâine în zori o să te simți din nou în apele tale. Mă bate gândul că te supără stomacul și din pricina asta te porți așa.

Cei doi camarazi dormeau alături, în același culcuș, răsuflând din greu; focul nu mai avea mult până să se stingă, iar cercul ochilor sclipitori se strângea în jurul taberei. Însăpământați, câinii se adunaseră laolaltă, grămadă, și din vreme în vreme scoteau mârâituri de amenințare spre vreo pereche de ochi care cuteza să vină mai aproape. La un moment dat, se iscă atâta tãmbãlau, încât Bill se trezi. Se strecură cu grijă afară din culcuș, să nu-și trezească tovarășul, și mai puse pe foc niște lemne. Imediat ce pãlãlaia focului se înãlțã, cercul de ochi se lãrgi la loc. Mai aruncã o privire cãtre câinii strãnși unul într-altul, dupã care se frecã la ochi și se uitã spre ei cu mai multã atenție. Dupã aceea se vãrî la loc sub pãturi.

— Henry! zise el. Hei, Henry! Trezit din somn, Henry mormăi și întrebă:

— Ei, ce s-a mai întâmplat?

— Nimic, se auzi răspunsul, numai că i-am numărat iarăși și mi-au ieșit din nou șapte la socoteală. Henry răspunse la această veste printr-un mormăit care trecu numaidecât în sforăit, adormind iarăși.

Dimineață, Henry fu cel care se trezi mai întâi și îl trase afară din culcuș și pe camaradul său. Cu toate că era ora șase de dimineață, urmau să se mai scurgă încă vreo trei ceasuri până să se lumineze de ziuă. În bezna nopții, Henry se apucă să pregătească masa de dimineață, în vreme ce Bill strângea blănurile și paturile și aranja sania pentru plecare.

— Ascultă, Henry, întrebă el deodată, câți câini zici că avem noi până la urmă?

— Șase.

— Te înșeli! exclamă Bill, triumfător.

— Iar sunt șapte? întrebă Henry.

— Nu, sunt doar cinci; unul a șters-o.

— Fir-ar să fie! strigă Henry, furios, lăsând baltă gătitul și repezindu-se să numere câinii, după care zise: Ai dreptate, Bill. Grăsanul a tulit-o.

— Și a zbughit-o de-i sfârâiau călcâiele, nu alta. Nu l-am putut zări din cauza fumului.

— Nu are nicio șansă, zise Henry. L-au înfulecat cu blană cu tot. Fac pariu că încă mai schelălăia când le aluneca pe beregată, lua-i-ar toți dracii să-i ia!

— De când îl știi, câinele ăsta a fost cam țicnit, spuse Bill.

— Dar oricât de țicnit ar fi fost un câine, nu cred să fie așa de nebun încât să-și ia picioarele la spinare și să se arunce direct în gura lupilor, la moarte sigură! Aruncă o privire iscoditoare către restul câinilor, prinzând dintr-o ochire trăsăturile distinctive ale fiecărui animal. Pun rămășag că niciunul dinăștia nu ar face o astfel de ispravă!

— Nici cu bâta nu-i poți face să se clintească de lângă foc, fu Bill de acord. Întotdeauna am zis că Grăsanul e sărit de pe fix.

Acesta a fost epitaful câinelui care și-a aflat sfârșitul pe părțile înghețate de la miazănoapte; mulți alți câini și oameni deopotrivă nu au avut parte nici măcar de așa ceva.

Capitolul II

LUPOAICA

După ce terminară micul dejun, cei doi legară pe sanie puținul lor bagaj și își văzură de drum, în întuneric. În aceeași clipă, din bezna înghețată a nopții începură să se facă auzite urlete de o jale sălbatică, ce se chemau unele pe altele, răspunsurile de același fel neîntârziind nici ele. Conversația se curmă. Cam pe la ceasurile nouă, se crăpă de ziuă. La vremea prânzului, către miazăzi cerul se coloră, până când linia orizontului ajunsese trandafirie, marcând hotarul pe care rotunjimea pământului îl așază între înșorita lume a sudului și cea a nordului. Dar nuanța trandafirie nu dăinui multă vreme. Până pe la ceasurile trei se mai zbatu o boare de lumină cenușie, apoi se risipi

și ea, iar linioliul nopții arctice coborî asupra acelor meleaguri însingurate, cufundate în tăcere.

Pe măsură ce întunericul devenea tot mai des, urletele sălbatice care răzbăteau din dreapta, din stânga și din spate se auzeau din ce în ce mai aproape, atât de aproape încât nu de puține ori iscară teamă printre câinii care trăgeau la sanie din răspuțeri, stârnind chiar momente de spaimă necontrolată.

După o astfel de izbucnire de panică, Bill, care, împreună cu Henry, reușise să potolească din nou câinii prinși în hamuri, zise:

— Mai bine și-ar vedea de vânat pe alte coclauri și s-ar duce încotro văd cu ochii, să ne lase odată în pace!

— Asta așa-i, nu ne prea sunt pe plac, ba dimpotrivă! încuviință Henry. Apoi nu mai schimbă o vorbă între ei, până când nu se făcu timpul să-și așeze din nou tabăra pentru noapte.

Henry stătea aplecat asupra oalei cu fasole, care se pregătea să clocotească, și din vreme în vreme arunca înăuntru bucăți de gheață. Deodată, se auzi o lovitură, însoțită de strigătul lui Bill și de schelălăitul de durere al unuia dintre câini.

Henry tresări și se ridică în picioare, exact la timp pentru a mai zări o formă întunecată care se pierdea în nămeți, sub pavăza întunericului. După aceea îl văzu pe Bill, care trona în mijlocul câinilor cu un aer triumfător, dar totodată cam dezamăgit, ținând într-o mână o bătă sănătoasă și în cealaltă coada și o rămășiță dintr-un somon uscat la soare.

— A înșfăcat jumătate, dar și eu l-am altoit cum se cuvine, zise Bill. Îl auzi cum mai schelălăie?

— Cum arăta? întrebă Henry.

— N-am izbutit să-l zăresc prea bine, dar pot să-ți spun că avea patru picioare, bot și blană și că părea un câine ca oricare altul.

— O fi vreun lup domesticit.

— Al naibii de domesticit, lup sau ce altceva o fi, dacă se încumetă să vină aici chiar la vremea mesei și să înhațe o bucată de pește.

În noaptea cu pricina, după ce-și sfârșiră cina și se așezară pe lada lunguiață, trăgând din pipă, cercul de ochi licăritori se strânse în jurul lor mai mult ca până atunci.

— Tare bine ar mai fi să ia urma vreunei turme de elani sau altui vânat și s-o șteargă de aici, să ne dea pace, zise Bill.

Henry bombăni ceva pe un ton nu tocmai prietenesc, apoi vreme de aproape un sfert de ceas păstrară tăcerea, Henry uitându-se la foc, iar Bill la cercul de ochi care sclipeau în beznă, dincolo de văpaia focului.

— Tare aș mai vrea să fim acum la McGurry! zise Bill în cele din urmă, curmând liniștea.

— Mai slăbește-mă cu ce-ai vrea tu și cu văicărelile astea fără sfârșit! izbucni Henry, cuprins de mânie. Te-ai deranjat la stomac. Ăsta-i necazul tău. Dacă iei o lingură de bicarbonat, n-o să mai fii așa de prăpăstios și o să devii un camarad mai ușor de suportat.

În zori, Henry fu deșteptat de înjurăturile mânioase care se îngărmădeau la gura lui Bill. Se rezemă într-un cot și își zări tovarășul în mijlocul câinilor, lângă focul hrănit din belșug cu lemne, cu brațele ridicate amenințător și cu chipul transfigurat de furie.

— Hei! strigă Henry. Ce s-a întâmplat?

— Broscoiul a spălat și el putina.

— Chiar așa?

— Pe-onoarea mea!

Henry ieși din culcuș dintr-o săritură și se năpusti spre câini. Îi numără pe îndelete și apoi se alătură camaradului său, blestemând din toată inima puterile Wildului, care le înșfăcase încă un câine.

— Broscoiul era cel mai voinic dintre toți, zise Bill după o vreme.

— Și mai era și un câine chibzuit, îi întregi Henry portretul.

Iată cel de-al doilea epitaful în decurs de două zile.

Măhniți, își luară gustarea, după care îi inhămară la sanie pe cei patru câini rămași. Ziua era aidoma cu cele care trecuseră deja. Cei doi înaintau anevoie peste întinderea înghețată, fără a schimba un cuvânt. Liniștea nu era sfâșiată decât de urletele următorilor care,

nevăzuți, se țineau după ei. Pe la mijlocul după-amiezii, când se lăsă întunericul, urletele începură să se audă din ce în ce mai aproape, pe măsură ce urmăritorii, după cum se învățaseră, micșorau distanța; câinii fură cuprinși de teamă și, neliniștiți și agitați, încurcară hamurile, făcându-i pe cei doi oameni să devină și mai posomorâți.

— Hei, asta o să vă fie de învățătură, potăi fără minte! zise Bill cu năduf în seara aceea, rămânând în picioare după ce reușise să facă ordine printre câini.

Henry lăsă gătitul și veni să vadă despre ce era vorba. Camaradul său nu doar că legase câinii, dar îi prionise și cu bețe, după modelul indian. În jurul gâtului fiecărui câine strânsese o curelușă de piele, iar aproape de grumaz, dar suficient de departe ca animalul să nu poată ajunge la el cu dinții, prinsese de curelușa cu pricina câte un băț gros și lung de un metru și ceva. Celălalt capăt al bățului era fixat, cu ajutorul unei alte curelușe, de un par bățut în pământ. Câinele nu avea cum să roadă curelușa de la capătul dinspre el al bățului, iar lungimea acestuia îl împiedica să ajungă la curelușa aflată în capătul celălalt.

Henry încuviință, dând din cap.

— Asta-i singura cale de a nu-l pierde pe Ureche Tăiată, zise el. E în stare să reteze cureaua cu dinții, așa cum ar tăia-o cu un cuțit, ba chiar de două ori mai iute. Așa, mâine în zori o să-i găsim pe toți, bine sănătoși.

— Pariez că așa se vor petrece lucrurile, spuse Bill. Dacă mai lipsește vreun câine, eu unul mă las de băut cafea.

— Nemernicii știu prea bine că nu ne ajung cartușele ca să le venim de hac așa cum se cuvine, zise Henry înainte de culcare, arătând către cercul licăritor care îi înconjură. Dacă am putea să le ciurim pielea cu câteva gloanțe, tare respectuoși ar mai ajunge după aceea! Cu fiecare noapte care trece, vin din ce în ce mai aproape. Dă-te la o parte din fața focului și privește cu atenție... uite-acolo! L-ai zărit pe ăla?

O vreme, cei doi oameni își alungară urâtul urmărind mișcarea formelor neclare în preajma luminii aruncate de foc. Privind cu luare-aminte și stăruință către locul unde în întuneric sticlea o pereche de ochi, încetul cu încetul prindea să se deslușească și forma animalului. Erau chiar în stare să vadă cum, din când în când, aceste forme se mișcă.

Atenția le fu atrasă de un zgomot care venea dinspre locul unde erau câinii. Ureche Tăiată scheuna la intervale scurte, plin de nerăbdare, smucindu-se de-a lungul bățului către bezna înconjurătoare. Din când în când, se potolea, pentru ca mai apoi, tot mai furios, să se năpustească iarăși cu colții la băț.

— Ia uită-te, Bill! șopti Henry.

În lumina aruncată din plin de vâlvătăile focului, se furișa pieziș un animal care semăna cu un câine. Pășea cu grijă și cu îndrăzneală în același timp, observându-i cu prudență pe cei doi oameni și îndreptându-și totodată atenția mai cu seamă asupra câinilor. Ureche Tăiată se întindea cât putea de-a lungul bățului către musafirul îmblănit și scheuna din toate puterile.

— Zvăpăiatul ăsta de Ureche Tăiată nu prea lasă impresia că ar fi speriat în vreun fel, murmură Bill cu voce joasă.

— E o lupoaică, îi răspunse Henry pe același ton, și așa se explică modul în care s-au făcut nevăzuți Grăsanul și Broscoiul. Ea e moameala haitei. Atrage câinele, după care ceilalți se năpustesc și-l înghit cât ai bate din palme.

Focul trosnea. Un buștean carbonizat se prăbuși cu o bufnitură sonoră. Auzind zgomotul, musafirul nepoftit se refugie înapoi, la adăpostul întunericului.

— Henry, eu unul înclin să cred că..., zise Bill.

— Ce anume?

— Cred că pe ăsta l-am altoit eu cu băta.

— Sunt convins că el a fost, răspunse Henry.

— Și chiar asta voiam să spun, continuă Bill, că felul în care animalul ăsta e obișnuit cu focul de tabără nu-i tocmai la locul lui și cam dă naștere la bănuieli.

— Cu siguranță, știe mai multe lucruri decât se cuvine să știe un lup respectabil, se declară Henry de acord. Un lup care la vremea mesei vine să se amestece cu câinii dă de înțeles că n-a făcut până acum degeaba umbră pământului.

— Bătrânu' Villan a avut un câine care s-a înhăitat cu lupii, gândi Bill cu voce tare. S-ar fi convenit să-mi aduc aminte de asta. Chiar eu l-am împușcat într-o zi într-o haită, dincolo de Little Stick, pe o pășune de elani. Villan a bocit ca un copil. Zicea că trecuseră trei ani de când nu-l mai văzuse. În tot timpul ăsta trăise împreună cu lupii.

— Cred că ai nimerit-o, Bill. Lupul ăsta e un câine și nu de puține ori a mâncat pește direct din mâna omului.

— Și dacă am un dram de noroc, lupul ăsta, care e de fapt un câine, o să ajungă în curând mâncare pentru câinii noștri, zise Bill. Nu ne permitem să mai pierdem vreunul dintre câini.

— Dar mai ai doar trei cartușe, aminti Henry.

— O să trag în plin, când o să fiu sigur, răspunse el.

Dimineață, Henry ațâță focul și pregăti micul dejun, însoțit de sfărăiturile zdravene ale camaradului său.

— Dormeai dus, îi zise Henry pe când îl îmboldea să se scoale pentru micul dejun. Nu m-am îndurat să te trezesc.

Încă nedezmeticit bine, Bill se apucă să mănânce. Observă că în cana sa de cafea nu se afla nimic, așa că întinse mâna spre ibric. Acesta se găsea însă ceva mai încolo, lângă Henry.

— Ia spune, Henry, îl dojeni el blând, nu cumva ai uitat ceva?

Henry se uită atent în jur și clătină din cap, nedumerit. Pentru a-i atrage atenția, Bill săltă cana goală.

— A, nu mai primești cafea, îl lămuri Henry.

— Cum așa? S-a isprăvit cumva? întrebă Bill, cuprins de îngrijorare.

— Nici vorbă.

— Îți imaginezi cumva că o să-mi facă rău la stomac?

— Nici asta. Un val de sânge năvăli în obrazul lui Bill.

— Cafeaua e caldă acum, tocmai bună de băut, și tare aș vrea să știu de ce nu capăt și eu o cană, insistă el.

— Iuțilă a șters-o, răspunse Henry.

Pe îndelete, cu aerul unui om împăcat cu soarta, Bill întoarse capul și, din locul în care se găsea, numără câinii.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el, într-o doară. Henry ridică din umeri.

— Habar n-am. Nu pot să pricep cum s-a întâmplat. O variantă ar putea fi ca Ureche Tăiată să-i fi ros cureaua, căci de unul singur cu siguranță n-ar fi fost în stare să ducă la bun sfârșit o astfel de ispravă.

— Pezevenghiul, rosti Bill rar și cu o voce gravă, fără a trăda câtuși de puțin furia care clocotea în el. Dacă n-a izbutit să-și roada cureaua, l-a eliberat în schimb pe Iuțilă.

— Ei, Iuțilă a scăpat oricum de orice fel de griji; cred că acum l-au mistuit deja, așa că zburdă peste câmpuri în burțile a vreo douăzeci de lupi.

Acesta a fost epitaful dedicat de Henry celui de-al treilea câine pierdut.

— Acum ia o gură de cafea, Bill. Bill clătină însă din cap, refuzând.

— Haide, insistă Henry, ridicând ibricul. Bill își feri cana.

— Să-nțepenesc în locul ăsta dacă mă ating de cafea! Am zis că dacă mai dispăre vreun câine nu mai pun gura pe cafea, și am de gând să nu-mi calc cuvântul.

— E o cafea strașnică! încercă Henry să-i frângă cerbicia.

Dar Bill era încăpățânat, așa că se mulțumi doar cu merindele uscate pe care le înghiți laolaltă cu înjurăturile bombănite la adresa lui Ureche Tăiată pentru renghiul pe care li-l jucase.

— Diseară am să-i leg în așa fel încât să nu mai poată ajunge unul la celălalt, zise Bill pe când se așterneau din nou la drum.

Nu parcurseseră nici măcar o sută de metri, când Henry, care se afla în frunte, se aplecă să ridice de jos un obiect pe care-l lovise cu rachetele de zăpadă. Era beznă și nu-și putu da seama ce era, dar

pipăindu-l îl recunosc. Îl aruncă în urmă, iar obiectul cu pricina se lovi de sanie și ricoșă în rachetele de zăpadă ale lui Bill.

— Poate că o să-ți mai fie de folos, zise Henry.

Bill lăsă să-i scape un strigăt. Era bățul de care fusese legat lățulă – tot ce mai rămăsese din el.

— L-au înghițit cu blană cu tot, observă Bill. Bățul e neted ca un fluier. Au mâncat curelele de la amândouă capetele. Sunt al naibii de lihniți, Henry! Se vor ospăta și cu mine, și cu tine, înainte să ajungem la capătul drumului ăstuia.

Henry râse sfidător:

— Până acum nu mi s-a mai întâmplat să se țină lupii după mine în halul ăsta, dar am avut parte de altele, și mai rele, și tot am ajuns cu bine la liman, teafăr și nevătămat! Bill, băiete! O mână de blestemați de soiul ăsta nu sunt de ajuns pentru a-i veni de hac unuia ca mine.

— Nu știu, zău nu știu ce să mai zic, mormăi Bill, presimțind parcă o nenorocire.

— Bine, o să vezi tu când o să ajungem la McGurry.

— Eu unul nu mă prea simt în apele mele, insistă Bill.

— Ești bolnav, asta-i explicația, dădu Henry verdictul. Ai nevoie de chinină. Imediat ce-o să ajungem la McGurry, o să mă îngrijesc eu de sănătatea ta.

Bill bombăni ceva, nu tocmai încântat de diagnostic, și se cufundă în tăcere.

Ziua nu se deosebea cu nimic de toate celelalte. Pe la ceasurile nouă se luminează, iar pe la douăsprezece, soarele, fără să se arate, încălzi orizontul către miazăzi, după care începu după-amiaza cenușie și rece, înghițită de bezna nopții după alte trei ceasuri.

La ora la care soarele se străduia fără succes să-și arate chipul, Bill înșfăcă pușca din sanie și zise:

— Ține-o tot așa, Henry, drept înainte. Vreau să văd cum stau lucrurile.

— Mai bine rămâi lângă sanie, își spuse părerea tovarășul său. Ai doar trei cartușe și nu se știe ce se mai poate întâmpla.

— Cine vorbește prăpăstios de data asta? întrebă Bill, victorios.

Henry nu-i răspunse, mulțumindu-se să-și continue cu greutate înaintarea, de unul singur, aruncând, în același timp, priviri îngrijorate în urmă, spre pustiul cenușiu în care se făcuse nevăzut tovarășul său. Cam după un ceas, cum sania nu putuse păstra drumul drept din pricina cioturilor de copaci care trebuiau ocolite, Bill îl prinse din urmă.

— S-au împrăștiat în toate direcțiile, cât vezi cu ochii, zise el. Nu-și iau privirea de la noi, dar în același timp nu scapă din vedere nici vreun alt vânat ce-ar putea să le iasă în cale. În privința noastră nu-și fac griji, ne consideră ca și prinși, deși știi că trebuie să mai dea dovadă de niscaiva răbdare până să le cădem de-a binelea în gheare. Între timp, se mulțumesc cu ce le pică întâmplător în labă.

— Vrei să spui că ei cred că nu le putem scăpa, îl corectă Henry, accentuând mai apăsător cuvântul „cred”. Bill nu-i dădu însă atenție și continuă.

— I-am zărit pe câțiva dintre ei. Sunt numai piele și os. Cred că de mai multe săptămâni n-au mai avut parte de altceva decât de Grăsanul, de Broscoiul și de Iuțilă și, cum sunt o sumedenie, asta nu a avut cum să le ajungă nici măcar pe o măsea. Sunt tare jigăriți. Coastele le ies ca la scândurile de spălat, iar burta li s-a lipit de spinare. Sunt desperați, nu mai au nimic de pierdut, ascultă la mine. Curând își vor pierde mințile și să vedem atunci pe unde o să scoatem cămașa!

După câteva clipe, Henry, care pășea în spatele saniei, scoase un șuierat înăbușit, ca un semnal de alarmă. Bill se întoarse și aruncă o privire, după care, calm, opri căinii. Undeva în urmă, după ultima cotitură, chiar sub ochii lor, mergea la trap cu pași mărunți, strecurându-se chiar pe pârția deschisă de ei, o umbră îmblănită. Mergea repede, cu nările în pământ, și se mișca într-un fel cam ciudat, ca și cum ar fi alunecat de la sine, fără niciun fel de efort. Atunci când ei se opreau făcea și ea același lucru, ridicând capul și privind-i țintă, adulmecându-i cu nările fremătând.

— E lupoaica, spuse Bill.

Câinii se tolăniseră în zăpadă, iar Bill trecu pe lângă ei pentru a ajunge lângă tovarășul său. Umăr lângă umăr, se uitară la straniul animal care îi urmărea de zile întregi și care dăduse iama în câinii lor de sanie, înjumătățindu-le ceata.

După ce îi studie pe îndelete, dihania se mai apropie câțiva pași. Repetă de câteva ori aceeași mișcare, până când ajunse la vreo sută de metri de cei doi oameni. Se opri, cu capul sus, lângă un desiş de molizi, iscodind cu ochii și cu nările echipamentul celor doi oameni, care, la rândul lor, o observau cu atenție. Se uita la ei ciudat de insistent, cu acea privire pe care o au doar câinii; dar în nesățioasa poftă care se putea citi în ochii animalului nu se găsea nimic din afecțiunea unui câine. Doar o poftă nestăvilită, stârnită de foame, la fel de crudă ca și colții ei, la fel de neiertătoare ca și gerul.

Pentru un lup era mare și, chiar dacă era jigărită, se vedea că este unul dintre cei mai mari dintre semenii săi.

— Măsoară cam șaptezeci-optzeci de centimetri în înălțime, observă Henry. Și fac prinsoare că nu are mai puțin de un metru și jumătate în lungime.

— Nu are o culoare obișnuită pentru un lup, remarcă Bill. Eu, unul, n-am mai văzut până acum lup roșu. Bate spre culoarea scorțișoarei.

Firește, animalul nu avea chiar culoarea scorțișoarei. Blana sa era o veritabilă blană de lup. Cenușiu era culoarea dominantă, cu o slabă nuanță roșiatică – o nuanță înșelătoare, care apărea și dispărea; era mai curând o iluzie optică trecerea de la cenușiu, un cenușiu viguros, la apele vag roșiaticice, o culoare mai greu de înfățișat în cuvinte obișnuite.

— Ai zice că e un câine voinic, tocmai bun pentru înhămat la sanie, spuse Bill. Nu m-aș mira să-l văd cum dă din coadă. După aceea strigă spre el: Hei, matahală! Vino încoace, oricare ți-ar fi numele!

— Ia te uită cum nu-i e frică de tine! se amuză Henry.

Bill amenință cu mâna și strigă din toți bojocii, dar animalul nu avea intenția să se sperie câtuși de puțin. Singura modificare a

comportamentului său pe care o putură remarca fu un neastâmpăr tot mai mare.

Îi privea în continuare cu insistența lacomă pe care ți-o dă foamea. Pentru ea, cei doi oameni nu însemnau nimic altceva decât carne bună de mâncat și, dacă ar fi îndrăznit, s-ar fi năpustit asupra lor și i-ar fi înfulecat, cu oase cu tot.

— Henry, uite cum stau lucrurile, încep Bill, coborând involuntar vocea, din cauza gândului care-i trecuse prin cap. Mai avem trei cartușe, dar trag la sigur. Nu-mi asum niciun risc. Ne-a dus pe copcă trei câini și trebuie neapărat să-i venim de hac. Ce părere ai?

Henry încuviință, dând din cap. Bill luă încetișor pușca de la locul ei de pe sanie. Tocmai o ridica spre umăr, dar nu mai ajunsese cu ea în poziție de tragere, căci chiar în acel moment lupoaica făcu un salt, ajungând din drum în desișul de molizi, unde se făcu nevăzută.

Cei doi se priviră cu subînțeleș. Henry fluieră prelung.

— Ar fi trebuit să-mi treacă prin minte una ca asta, se dojeni Bill cu voce tare, așezând pușca la locul ei. Bineînțeleș că un lup care se încumetă să se amestece cu câinii atunci când le dai de mâncare are habar și de rostul unei puști. Ascultă ce-ți zic, Henry, lupoaica-i de vină în toată tărășenia asta. Dacă nu era ea, acum am fi avut șase câini în loc de trei. Și-ți mai zic, Henry, că am eu ac de cojocul ei! E însă șireată și nu sunt șanse să-i găurești blana la loc deschis. O s-o pândesc – și să nu-mi mai zici pe nume dacă nu-i fac felul!

— Numai să ai grijă să nu te îndepărtezi prea mult, îl povățui tovarășul său. Dacă se năpustește haita asupra ta, cele trei cartușe nu fac nici cât o ceapă degerată. Fiarele astea sunt lihnite de foame și, dacă se dezlănțuie, nu mai ai nicio scăpare, Bill!

În seara aceea își așezară mai devreme tabăra. Cei trei câini nu aveau cum să tragă sania la fel de repede și la fel de mult timp cum ar fi făcut-o șase și dădeau semne limpezi de oboseală, iar cei doi bărbați se culcară devreme, după ce Bill se îngriji să lege câinii astfel încât să nu poată ajunge cu botul unul la altul.

Dar lupii deveneau tot mai îndrăzneți, iar oamenii fură treziți de mai multe ori din somn. Veniseră atât de aproape, încât câinii fură cuprinși de o spaimă nebună; din vreme în vreme, era nevoie să se mai arunce lemne pe foc, pentru a-i ține pe tâlhari la o distanță respectuoasă.

— Am auzit, zise Bill, intrând sub pături după ce se îngrijise să mai ațâțe focul, am auzit cum povesteau niște marinari despre rechini care se țin după corăbii. Ei, lupii, sunt rechini uscatului. Știu mai bine decât noi cum stau lucrurile și nu s-au luat pe urmele noastre doar așa, să se afle în treabă. Au să ne înșface, zău așa. Cu siguranță au să ne vină de hac, Henry.

— Pe jumătate te-au și înhățat dacă rostești astfel de vorbe! se răsti Henry la el. E pe jumătate snopit în bătaie cel care zice dinainte că e. Și după câte zici tu, înseamnă că te-au și înfulecat pe jumătate.

— Le-au venit ei de hac și altora mai breji decât noi, răspunse Bill.

— Mai ține-ți fleanca și nu mai cobi în halul ăsta, că mă faci să-mi sară muștarul!

Henry se întoarse pe o parte, cătrănit, dar se miră că Bill nu e la fel de înfuriat. De obicei, Bill nu se purta așa, el se aprindea repede când îi arunca vorbe tăioase. Henry rămase pe gânduri și până adormi nu-i ieși din minte gândul ăsta, iar când pleoapele i se închiseră își zicea în sinea lui: „Bineînțeles că Bill e tare abătut. Mâine va trebui să mă ocup de el, să-l înveselesc cumva.”

Capitolul III

URLETUL FOAMEI

Ziua începu promițător. Peste noapte nu pierduseră niciun câine, iar cei doi bărbați se așternură mai departe la drum, cu sufletul împăcat, prin tăcere, întuneric și ger. Bill părea că dăduse uitării